

КІРАЎНІЦТВУ БЕЛАРУСКАЙ РЭДАКЦЫІ РАДЫЁ "СВАБОДА"

У перадьсвяточнай Вашай радыёпраграме ці не найбольшая ўвага была прыцягнута да скандалу ў Таварыстве Беларускай Культуры ў Літве. Мабыць, не знайшлося на сёння больш важных падзей у свеце і Беларусі, і таму спатрэбілася падаваць "смажаныя", але не даказаныя факты і апавядаць пра падзеі, якія ніколі не адбываліся.

І не дзіва -- бо што могуць ведаць пра справы ТБК З.Бартосік, А.Антонаў, А.Мінкін ці Л.Кардзіс, якія больш дваццаці гадоў не паказваліся ў Таварыстве?

Л.Кардзіс у свой час загубіла рэальны шанец магчымасці ўзнаўлення ў Вільні муэю І,Луцкевіча, абвясціўшы сябе дырэктарам гэтай установы.

Не магу не сказаць некалькі словаў адносна двух Вашых супрацоўнікаў -- С.Дубаўца і С.Шупы. Як жа прыкра і балюча, калі такі вядомы і таленавіты літаратар, як спадар Дубавец, апускаецца да распаўсюджвання маны і паклёпаў.

Ніколі ён не хадзіў па інстанцыях наконт памяшкання для "Нашай Нівы". Дубавец звярнуўся толькі да мяне з просьбай даць хоць адзін пакойчык метраў на 20. для "НН". Я выдзеліў яму асобную кватэру каля 80 кв.м. на чатыры гады без усялякай аплаты не толькі за арэнду, але і за газ,электрычнасць,

ваду і тэлефон.І гэта ў той час, калі ён за праект атрымаў ад Чэслава Кудабы 5000 даляраў. Я лічыў сваім абавязкам чым толькі можна дапамагчы ўладкавацца ў Вільні і яму, і "НН". З цягам часу сталі прыходзіць вялікія тэлефонныя рахункі за міжнародныя размовы, і я прапанаваў Дубаўцу аплочваць іх самастойна. Плаціць ён не стаў, і тэлефон адключылі. Каб зноў падключыцца да лініі, давялося заплаціць немалы штраф і шукаць сувязяў, каб атрымаць на гэта дазвол. Хто памятае савецкія часы, ведае, як гэта было складана.

Мы не толькі не бралі з яго грошай, але,наадварот, дапамагалі фінансава. Дагэтуль у мяне захоўваюцца

чатыры ягоныя распіскі за пазычаныя грошы, якія ніколі не былі вернутыя.

Дубавец скардзіцца на бруд і клопоў у памяшканні, дзе ён прымаў гасцей, якія не толькі начавалі, але і падоўгу там жылі. Але бадай што клопат пра чысціню ўласнай рэдакцыі належаў да абавязкаў не старшыні ТБК ,а яе супрацоўнікаў!

Пра Сяргея Шупу коратка скажу, што мы з Лявонам Луцкевічам у свой час дапамаглі яму стаць уласнікамі

дому Зоі Каўшанкі, які знаходзіўся ў адным з самых прэстыжных месцаў Вільні, непадалёк касцёла сьв.Пятра і Паўла на Антокалі. Потым Шупа яго прадаў, трэба меркаваць, за немалыя грошы. Аднак ані ў перыяд ягонага жыцця ў Вільні, ані пазьней, ТБК не дачакалася з ягонага боку не толькі нейкай дапамогі, але нават элементарнай падзякі. Гэта была наша памылка -- можна было перадаць гэты будынак

больш сумленным асобам.

Пра іншых удзельнікаў "путчу"паведамлялася ў звароце "Спроба путчу ў ТБК" ды іншых публікацыях.

Хачу яшчэ раз зазначыць -- тое, што беларуская грамада ў Вільні атрымала ва ўласнасць маёмасць, можна лічыць цудам. Вядомы шматлікія выпадкі, калі карэнныя віленчукі, у якіх бацькоўскія гаспадаркі знаходзіліся на тэрыторыі сучаснай Вільні, так і не атрымалі ні кампенсацыі, ні маёмасці, нягледзячы на доўгія судовыя працэсы. На жаль, і беларусы больш ніякай маёмасці не атрымаюць, -- бо яны тут яе не мелі, і літоўскае заканадаўства гэтага не дазваляе.

Было паведамлена,што нібыта дамкі былі прададзены з аўкцыёну за 7,5 мільёнаў літаў. На самай справе

ніякага аўкцыёна не было і ніхто іх не купіў. Гэта яшчэ раз пацвярджае, што кампанія, распачатая "путчыстамі", ёсць чыстае ашуканства і зман.

Падача аднабаковай, неправеранай інфармацыі не робіць гонару беларускай рэдакцыі "Свабоды" і сьведчыць аб марным прафесійным узроўні яе супрацоўнікаў. На жаль, яшчэ Лявонам Луцкевічам было заўважана, што пасля перадачаў расейскай "Свабоды" беларускую слухаць сорамна.

Шкода, што з таго часу нічога не змянілася.

Старшыня Таварыства Беларускай Культуры ў Літве
Хведар Нюнька